

விபஸ்ஸனா செய்தி மடல்

தமிழ் மாத இதழ்

[விபஸ்ஸனா: ஸயாஜி ஊபாகின் வழிமரபில், திரு சத்திய நாராயண கோயங்கா அவர்களால் போதிக்கப்படும் தியான முறை]

மலர்: 3 ★ இதழ்: 5 ★ வைகாசி : 2024 ★ விலை: ₹ 2.50/- ★ ஆண்டு சந்தா : ₹ 30/-

மங்கலகரமான மும்மடங்கு முழு நிலவு

வைகாசி பௌர்ணமி தினம்:

பகவான் புத்தரின்

பிறந்தநாள்

திரு. கோயங்கா அவர்கள் இந்தியா திரும்புவதற்கு முன் 1968 ஆம் ஆண்டு வைகாசி (மே) பௌர்ணமி நாளில் இந்தக் கட்டுரையை எழுதினார். இது முதலில் பர்மாவின் மாத இதழான “பிரம்ம பாரதி”யில் வெளிவந்தது; பின்னர் ‘அனைத்து பர்மா இந்து மத்திய வாரியத்தால்’ கட்டுரையாக அச்சிடப்பட்டு விநியோகிக்கப்பட்டது. இன்று, வைகாசி பௌர்ணமி (புத்த ஜெயந்தி), விபஸ்ஸனா மாணவர்களின் நலனுக்காக கட்டுரை மறுபதிப்பு செய்யப்படுகிறது.

இது வைகாசி, பௌர்ணமி தினம். இன்று, 2592 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, இளவரசர் சித்தார்த்த கௌதமர் இன்றைய நேபாளத்தின் பசுமையான லும்பினி பகுதியில் பிறந்தார். முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, வடகிழக்கு இந்தியாவின் புத்த கயாவில் உள்ள போதி மரத்தின் கீழ், தனிமையில் இருந்த இளவரசர் இதே வைகாசி முழு நிலவு நாளில் பூரண ஞானம் பெற்றார்.

இளவரசர் சித்தார்த்தர் அடைந்த அந்த புனிதமான பூரண ஞானம் என்ன? மனித ஆன்மீக புரிதலை புதிய உயரத்திற்கு உயர்த்திய புத்தரின் ஞானம் என்ன?

இந்த ஞானம் மற்றும் தெள்ளறிவுடன், புத்தர், ‘நான்’ மற்றும் ‘என்னுடையது’ என்ற

மாயையான, பொய்யான அகந்தையாகிய இந்த அறியாமையே மன வினைகளை (ஸங்காரங்கள்) உருவாக்குகிறது என்று உணர்ந்தார். ஸங்காரங்கள் இருக்கும் இடத்தில், உணர்வு (விஞ்ஞான) இருக்கிறது. உண்மையில், இந்த உணர்வுதான் மனமும் உடலும் ஒரு தொகுதியாக ஒன்றிணைவதற்கு காரணமாகிறது; இதன் விளைவாக வாழ்க்கையின் ஓட்டம் தொடர்கிறது.

மனவுடல் தொகுதி இருப்பதால், கண்கள், காதுகள், மூக்கு, நாக்கு, உடல், மனம் மற்றும் அவைகளின் புலப்பொருட்களாகிய பார்வை, ஒலி, வாசனை, சுவை, தொடு உணர்வு மற்றும் மனதின் புலப் பொருட்கள் இருக்கின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட புலன் அதற்கேற்ற புலப் பொருள் மீது தொடர்பு

கொண்டவுடன், ஓர் உணர்ச்சி எழுகிறது. அது வேட்கையையோ (விருப்பு) அல்லது அதன் எதிர் உணர்வான வெறுப்பையோ அப்புலப் பொருளின் மீது ஏற்படுத்துகிறது. இந்த வேட்கையே மிக ஆழமான பற்றுதலாகவும், பிடிப்பாகவும் வளர்கிறது, பின்னர், இந்த விருப்புக்களை நிறைவேற்றுவதற்காக, ஒருவர் பலவிதமான மன, சொல் அல்லது உடல் செயல்பாடுகளில் ஈடுபடுகிறார். இந்த செயல்கள் (கம்ம-பவ) நம்மை எதிர்காலத்திற்கு உந்தித் தள்ளுவதோடு, புதிய பிறப்பையும் தோற்றுவிக்கிறது. எங்கே பிறப்பு இருக்கின்றதோ, அங்கே முதுமை, நோய், இறப்பு ஆகியவை தவிர்க்க முடியாதவையாக ஆகின்றது. இந்த அறியாமை மற்றும் வேட்கையின் விளைவாக மலைப் போன்ற துன்பம் எழுகிறது.

இந்த அவலத்தையும் அதன் எழுச்சிக்கான காரணத்தையும் புத்தர் கண்டார். ஆனால் விரக்தியடைய தேவையில்லை. இந்தத் துன்பத்திற்கும் தீர்வு உண்டு. அதை நிறுத்த ஒரு வழி இருக்கிறது. இந்த வழி உன்னத எண்வழிப்பாதை என்று அழைக்கப்படுகிறது. என்ன இந்த பாதை?

இந்த உன்னத எட்டு பகுதி பாதை மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. முதலாவது ஒழுக்கம் (சீலம்) அதாவது சரியான பேச்சு, சரியான செயல் மற்றும் சரியான வாழ்வாதாரம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ஆரோக்கியமான ஒரு வாழ்க்கையாகும். உடலாலும், சொல்லாலும் எந்த விதமான தவறான செயல்களிலும் ஈடுபடக்கூடாது. இரண்டாவது பிரிவு மனதின் மேல் ஆளுமை (சமாதி) ஆகும். இது சரியான முயற்சி, சரியான விழிப்புணர்வு மற்றும் சரியான செறிவு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியுள்ளது. தொடர்ச்சியான பயிற்சியின் மூலம், உடலில் ஒரு சிறு பகுதியில், தியானப் பொருள் மீது கவனம் செலுத்தும் போது, அமைதியற்ற மனதை அமைதிப்படுத்த முடியும். மூன்றாவது பிரிவு ஞானம் (பஞ்ஞா) அதாவது சரியான எண்ணம் மற்றும் சரியான கண்ணோட்டம். ஆரோக்கியமான நோக்கத்துடன், ஒருவர்

விபஸ்ஸனா தியானத்தின் பயிற்சியை மேற்கொள்கிறார். ஞானத்தின் அகக் கண்களை எழுப்புகிறார். ஒரு தியானம் செய்பவர், விழிப்புடன் இருந்து, உடல் மற்றும் மனதின் நுட்பமான உண்மையையும், இயற்கையின் உண்மையையும் தமக்குள்ளே ஆராய்ந்து அனுபவிக்கிறார்.

விபஸ்ஸனா மூலம், புலன்களின் இம்முழு உலகத்தின் உண்மையும் எப்போதும் மாறக்கூடியதும் தற்காலிகமானதும் என்பதை ஒருவர் தெளிவாகக் காண்கிறார்; மேலும் அது மகிழ்ச்சியாகத் தோன்றினாலும், உண்மையில், வலியும் துன்பமுமே அதன் இயல்பாகும். புலன்கள் சாரமற்றவை. 'நான்' அல்லது 'என்னுடையது' என்று எதுவும் அங்கு இல்லை. அவை சாரமற்றவை, ஆன்மா அல்லாதவை (அனத்தா, அனாத்மா). இவ்வாறாக, இந்த உடலுக்குள் புலன் உலகத்தின் உண்மைகளை அனுபவிக்கும் போது, மனம் பற்றற்ற தன்மையில் வளர்ந்து, அறியாமையின் பிணைப்புகள் உடைந்து, புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையை அடைகிறது. இதுவே, நிப்பாண என்றழைக்கப்படும் நிலைத்திருக்கும், நித்தியமான மற்றும் இறுதியான பேரின்ப நிலையாகும். அதன் உணருதல் துன்பத்தின் முடிவும், விபஸ்ஸனா தியானப் பாதையின் இறுதிப் பலனும் ஆகும்.

தெளிவாகவே, வேட்கையால் நிரம்பிய மனம் துன்பத்தின் ஊற்றாகும்; வேட்கையிலிருந்து விடுபட்ட மனம் ஒருவனை துன்பத்தின் முடிவுக்குக் கொண்டுவருகிறது. எனவே, ஒருவர் துன்பத்திலிருந்து வெளிவர வேண்டும் என்றால், அவர் தம் மனதைத் தூய்மைப்படுத்தி, அதை விருப்பில்லாமல் (வேட்கையற்று) ஆக்க வேண்டும். துன்பத்தைத் தோற்றுவிப்பதிலும், அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதிலும் மனம் மிக முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. நோய், அதாவது துன்பம், குணமாக வேண்டும் என்றால், அதற்கு வெளிப்புற சிகிச்சை அளிப்பது அர்த்தமற்றது. ஒருவர் நோயின் வேர்களைத் தாக்க வேண்டும் - ஒருவர் தம் மனதைக்

கவனித்து அங்கே மாற்றங்களைச் செய்து அதைத் தூய்மைப்படுத்த வேண்டும். வெளிச் சடங்குகளாலும் கிரியைகளாலும் இந்தப் பணியை ஒருபோதும் செய்ய முடியாது; சில தேவ அல்லது பிரம்மாவின் ஆசீர்வாதத்தால் அல்லது தயவினால் அதைச் செய்ய முடியாது.

இதற்கு மனதுடன் நேரடியாக தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய தியான முறையுடன் தொடர்ச்சியான பயிற்சி தேவைப்படுகிறது. இதைத்தான் துல்லியமாக விபஸ்ஸனா தியானம் செய்கிறது. இது புத்தர் மீண்டும் கண்டுபிடித்து கற்பித்த தம்மத்தின் போதனைகளின் நடைமுறை அம்சமாகும். இந்த நடைமுறை அம்சம் தான் ஒருவருக்கு தம்மத்தை 'பார்க்க' உதவுகிறது. இதுவே இங்கும் இப்போதும் முடிவுகளைத் தருகிறது (அகாலிகோ). ஒரு தியானி விடுதலையின் சுவையை இங்கேயே, இந்த வாழ்க்கையிலேயே, இந்த உடலுக்குள், தனது சொந்த முயற்சியால் அனுபவிக்கிறார், ஏதோ வெளிப்புற சக்தியால் வழங்கப்பட்ட உதவிகளால் அல்ல.

நமது உயர்வுக்கும் வீழ்ச்சிக்கும் நாமே காரணம்; நமது அடிமைத்தனத்திற்கும் விடுதலைக்கும் நாமே காரணம். இந்த நேரத்தில் நாம் எதுவாக இருந்தாலும் அது நமது சொந்த செயல்களின் (கம்மம்) விளைவே. எதிர்காலத்தில் நாம் எதுவாக மாறினாலும் அதுவும் நமது செயல்களின் விளைவாகவே இருக்கும். நமது தற்போதைய செயல்களின் மீது நமக்கு அதிகாரம் உள்ளது. நாம் உருவாக்கிய முடிச்சுகளை நாம் தான் அவிழ்க்க வேண்டும்; மீண்டும், அவைகளை சில வெளிப்புற சக்திக்கு விட்டுவிட முடியாது.

முப்பத்தைந்து வயதில் முழு ஞானம் பெற்ற புத்தர், அடுத்த நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக, 'அனுபவத்தில் உணருதல்' மற்றும் 'இங்கேயே இப்போதே பலனைச் சுவைப்பது' என்ற குணங்களைக் கொண்ட தம்மத்தைக் கற்பிப்பதில் ஈடுபட்டார். கோடிக்கணக்கான மக்களின் மனதிலிருந்து குழப்பம் மற்றும் தவறான கண்ணோட்டங்களை

அகற்றுவதில் அவர் முக்கிய பங்கு வகித்தார். வெற்றிடமான, மழுப்பலான நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் மற்றும் நடைமுறையில் இல்லாத பயனற்ற மரபுகளின் பொய்மையை அவர் வெளிப்படுத்தினார். அவர் அர்த்தமற்ற நம்பிக்கைகளை உடைத்து, மனிதனின் எல்லையற்ற திறன்களை எழுப்பினார்; இதன் மூலம் ஒரு தனிமனிதன் தனது சொந்தக் காலில் உயர்ந்து, கட்டுக்களிலிருந்து தன்னைத் தானே விடுவித்துக் கொண்டு, தனது அறியாமையில் தாம் பிடித்துக் கொண்டிருந்த ஊன்றுகோல்களை எல்லாம் தூக்கி எறிய முடிகிறது.

வெளிநோக்கிய மனிதனுக்கு உள்நோக்கித் திரும்ப கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டது. நேரான மற்றும் உண்மையான பாதையில் இருக்கும் போது, அழுக்கு மற்றும் மாசுகளிலிருந்து மனதைத் தூய்மைப்படுத்துவதன் மூலம் தன்னை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கும் விடுவிப்பதற்கும் பகவான் புத்தர் எளிமையான மற்றும் நேரடியான முறையைக் கொடுத்தார். யாத்திரைகளில் நம்பிக்கை, புனித நதிகளில் நீராடுதல், நோன்பு, உடை மாற்றுதல், கண்ணுக்குத் தெரியாத சக்திகளைப் புகழ்ந்து முறையிடுதல், மேலும் பல வெளிப்புற சடங்குகளைச் செய்வது, ஆகியவற்றுக்கு பதிலாக இதுவே முக்திக்கான ஒரே பாதை என போதித்தார்.

எந்தவொரு வெளிப்புற சக்தியையும் சார்ந்து இருக்காமல், மனிதர்களாகிய நமக்கு நமது சொந்த மகத்தான, பயன்படுத்தப்படாத திறனைப் பயன்படுத்தி, நம் மீது நம்பிக்கையை வளர்த்துக்கொண்டு, தம்மத்தில் அடைக்கலம் தேடுவதற்கான வலிமையை அவர் நமக்கு அளித்தார்.

தமது எண்பது ஆண்டுகால வாழ்நாளை நிறைவு செய்து, இந்த விலைமதிப்பற்ற பாரம்பரியத்தை மனித குலத்திற்கு வழங்கிய புத்தர், 2540 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இதே நாளில் மஹாபரிநிப்பாணத்தை அடைந்தார். வைகாசி மாதத்தின் இந்த புனித பூர்ணிமா (பௌர்ணமி தினம்) இவ்வாறு மூன்று முறை மங்கலகரமாக திகழ்கிறது.

கல்யாணமித்ரன்
சத்ய நாராயண கோயங்கா